

KDO ZACHRÁNÍ PLANETU?

RENATA ŠINDELÁŘOVÁ

KDO ZACHRÁNÍ PLANETU?

RENATA ŠINDELÁŘOVÁ

© Renata Šindelářová, 2026

© Ilustrace Petra Šolcová, 2026

© Grafika Jiřina Zusková, 2026

© Nakladatelství Renata Šindelářová - Literární strom, 2026

ISBN 978-80-909605-2-7

Toto není obyčejná knížka!

Nestačí ji pouze číst, musíš také luštit.

Každá strana končí úkolem, jehož **řešením je číslice. To je číslo strany, kde máš pokračovat ve čtení.** Někde si můžeš i vybrat.

Každá stránka začíná pro kontrolu řešením posledního úkolu, takže se v knize neztratíš. Pokud ano, vrať se zpět na místo, kde sis byl ještě jistý tím, že jdeš správně.

Co ke knize ještě potřebuješ: **čistý papír, obyčejnou tužku, gumu, rozum a také trochu štěstí.** A někdy se neobejdeš bez nápovědy:

Číslo	Latinská abeceda	Morseova abeceda
1	A	· _
2	B	_ ···
3	C	_ · _ ·
4	D	_ · ·
5	E	·
6	F	·· _ ·
7	G	_ _ ·
8	H	····
9	I	··
10	J	· _ _ _
11	K	_ · _
12	L	· _ · ·
13	M	_ _
14	N	_ ·
15	O	_ _ _
16	P	· _ _ ·
17	Q	_ _ · _
18	R	· _ ·
19	S	···
20	T	_
21	U	·· _
22	V	··· _
23	W	· _ _
24	X	_ · · _
25	Y	_ · _ _
26	Z	_ _ · ·

Náš příběh začíná právě tady!

„Jdeš s námi vyvolávat duchy?“ křikl Tonda na Sáru a zakousl se do velkého zeleného jablka.

Sára byla jejich sousedka, stála na vedlejší zahradě. „Nemůžu, hlídám Terku,“ řekla a ukázala na svou mladší sestru na houpačce. „A taky jsem slíbila Tapovi, že si budeme hrát.“ Podrbala chlupáče za ušima. Pak mu hodila míček, který držela v ruce, a pes za ním nadšeně vyrazil. Jeho dlouhé zrzavé uši za ním legračně vlály.

Sára balónek hodila dost velkým obloukem, aby ho Tap mohl nadběhnout a chytit rovnou ze vzduchu. Lapl ho a s úlovkem v tlamě se vesele vrátil k Sáře. Míček před svou paničku poslušně položil a Sára se pro něj sehnula. Jenomže v tu chvíli si to Tap rozmyslel a popadl balónek znovu mezi zuby. Sára natáhla k psovi ruku a poručila mu: „Tape, fuj!“

Jenomže Tap trucovitě uhnul hlavou. Ne!

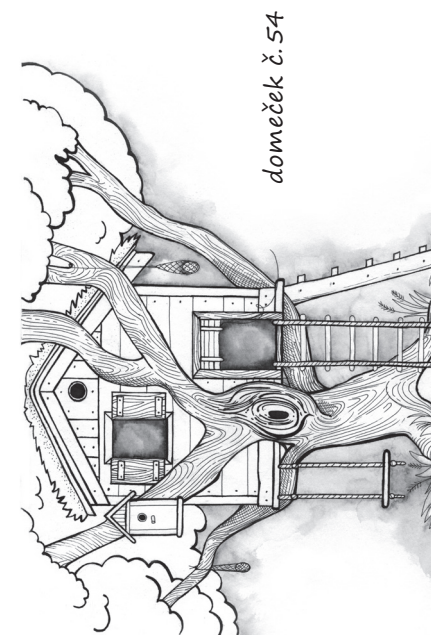
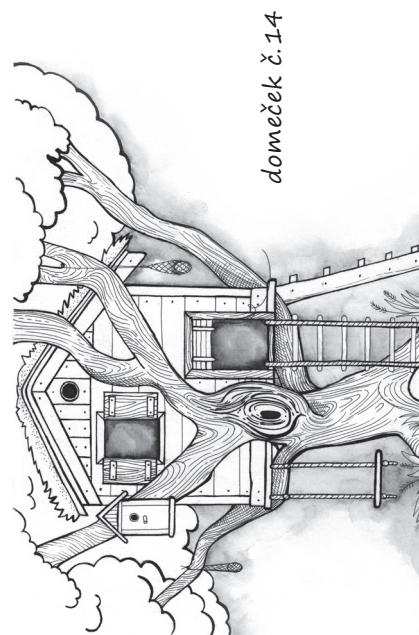
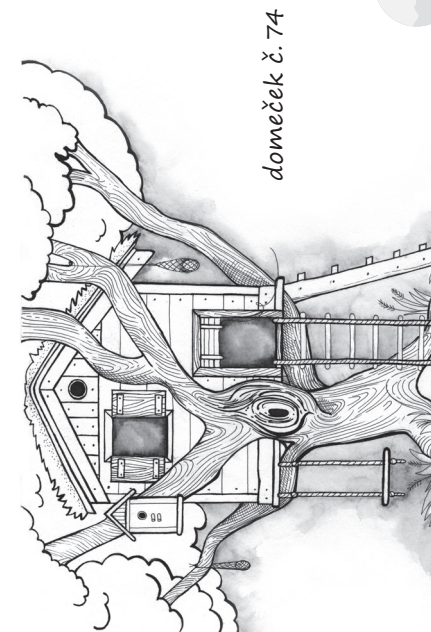
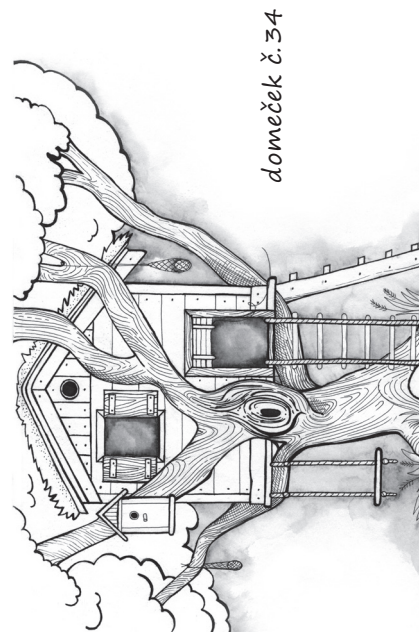
„No, tak si ho teda nech,“ zlobila se Sára. Pak vyrazila za Terezkou.

Tap doprovázel Sáru pohledem. Pak položil hračku na zem a podíval se na Tonda. Hodí mu míček on? Tonda se už už chystal překročit nízký živý plot mezi jejich zahradami, když za sebou postřehl Péťu. To byl jeho bratr, dvojče. „Co tam děláš? Pojd' sem!“ volal na Tonda. Ten přikývl.

Kluci vyrazili ke stromu, na který jim táta v létě přidělal dřevěný domek. Lezlo se do něj po žebříku. A když kluci zavřeli dveře a okenice, byla v něm tma. Teď ve dne sice ne úplná, škvírami mezi prkny sem trochu světla procházelo, ale přesto dost tajemná. Na vyvolávání duchů tak akorát.

Péťa významně zachrastil **sirkami**. Pak jednu z krabičky vyndal a škrtl.

Domek, který patří dvojčatům, má číslo 14. Na další stranu tě dovede číslo domečku, který se od čísla 14 ničím neliší.

Řešení ze str. 114: zajíčci musí ke třem mrkvičkám po cestičce č. 8.

Řešení ze str. 118: nejstarší byl strom s 12 letokruhy označený č. 8.

Zatímco si děti na vrcholu kopce sdělovaly dojmy, děvčata povídala o letokruzích a kluci o zajíčkách, Tap si zvědavě očíhával kandík psí zub. Ten název se mu nějak nezdál. Proč zrovna psí zub? Jeho zuby jsou rozhodně mnohem lepší než tahle mrňavá kytka. Rozkouše jimi hrací míček, Terezčiny **boty** i velkou kost, když na to přijde. Ale tahle malá zelená věc s fialovými kvítky? Tap ví určitě, že ta k ničemu dobrému není! No ale když Naďa říkala, že je vzácná a musí se chránit, tak dobře, on ji tedy počůrávat nebude. Tap se uvelebil vedle topolové větve, kterou šťastně donesl až sem.

Po malém občerstvení se rozhodli, že zpátky to vezmou všichni kolem zajíčků. Děvčata je totiž chtěly také vidět.

Dolů to šlo mnohem snadněji než nahoru. Cesta jim svižně ubývala.

U místa, kde kluci předtím potkali zajíčky, všichni zpomalili. Našlapovali po špičkách. Sára s Tapem na vodítku šla raději opodál.

Tak kdepak jsou ti malí lumpíčci? Aha, tady! Zase se schovávali v trávě a nehýbali se. Zase dělali, jako by tu vůbec nebyli.

Terezka k nim natáhla ruku. Naďa na ni sykla. „To nesmíš.“

Terezka se otočila. „Proč ne? Musíme je zachránit.“

„Nepotřebují zachránit, nejsou opuštění. Jejich maminka je tu nechala jen proto, aby k nim nepřitahovala pozornost. Večer příběhne a nakrmí je.“

„Určitě?“ obávala se Terezka.

„Určitě,“ ujistila ji Naďa. „Takhle to dělá spousta zvířat. Třeba srnky. Když najdeš v trávě malé srnče, také ho nesmíš brát. Bylo by to stejné, jako bys nějaké mamince ukradla dítě z kočárku.“

Hledej rozdíly. Které srnče je stejné jako číslo 16?

srnče č. 56

srnče č. 86

srnče č. 16

srnče č. 66

Řešení: první prohlášení se týká tropického pásu, kód D, další mírného, kód E, subtropického, S, mírného, E, subpolárního, T, tj. slovo D-E-S-E-T.

Na příští víkend naplánovala Naďa krmení kachen. Tak dobře, i když zrovna tohle už dělali dávno předtím. Kachny přece krmit kdekdo. Naďa si o tom ale myslela svoje: „Jenomže určitě špatně.“

„Copak záleží na tom, jak se jim to hází?“ nevěřil Péťa svým uším. To Naďu rozesmálo. „Ale ne. Záleží na tom, co se jim hází.“ Pak vysvětlila, že kachnám ani labutím nedělá dobře pečivo. Po houskách i chlebu je bolí břicho, špatně rostou a jsou nemocné.

O tom nikdy neslyšeli. Sára se tvářila zničeně. „Já jim házela housky,“ připustila. „To mě tak mrzí!“

Naďa na ni povzbudivě mrkla. „Teď to všechno napravíme. Zapamatujte si, co si máte vzít z domova: nakrájené listy z kedlubny nebo kvěťáku, nastrohané brambory nebo mrkev. Namočený hrách, čočku, rýži, zrní nebo ovesné vločky. Nebo můžete nasbírat a rozdrtit pár žaludů.“

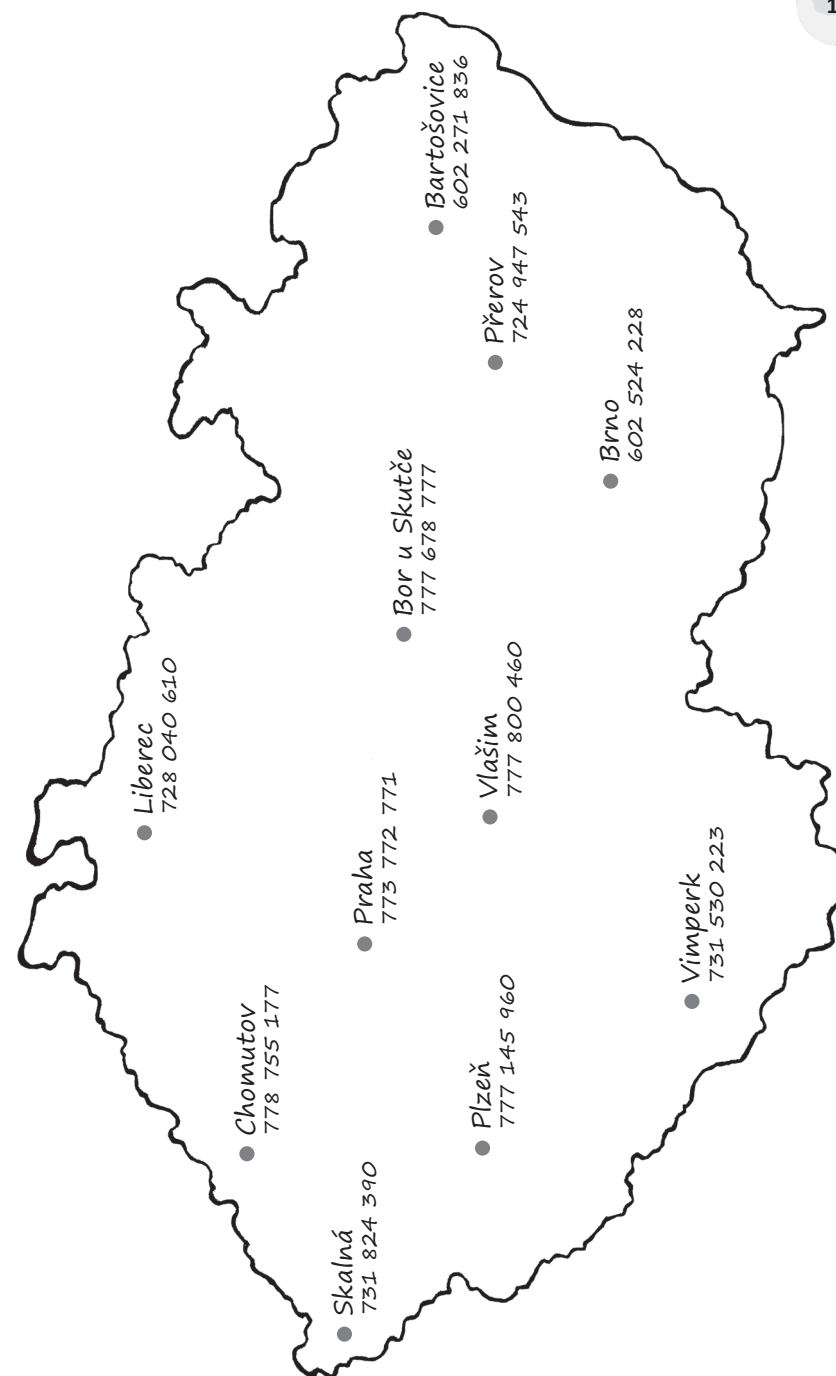
„My musíme na žaludy,“ mínil Péťa. „My totiž doma nic nemáme, my máme Tondu,“ vysvětloval vesele a plácl Tondu po zádech.

V sobotu po obědě vyrazili k řece. Kachny plavaly ke břehu, sotva je uviděly. Byly na lidi zvyklé a houpavě se hnaly pro další dobrotu.

Za chvíli si Tereška všimla, že opodál sedí na břehu **labuť**. Úplně sama, oddělena od ostatních ptáků. Vypadala smutně. Děti se ohlédly po Nadě.

„Sáro, ty máš telefon, zavolej záchrannou stanici,“ rozhodla dívka.

Na mapě vidíš několik měst se záchrannou stanicí a její telefonní číslo. Najdi město s nejkratším jménem a telefonní číslo s největším počtem sedmiček. Všechny číslice obou vybraných záchranných stanic sečti.

**Řešení: vorvaň vydrží pod vodou 2 hodiny,
tj. 120 minut, potápěč 10 min,
takže by se musel ponořit 12 krát ($120 : 10 = 12$).**

Všichni si potápění v bazénu hned vyzkoušeli. I Tap ve své venkovní vaně, kam mu co chvíli někdo hodil míček. Lovení Tapa bavilo. A tak když mu zrovna nikdo míček do vody neházel, pustil si ho tam sám.

Jediný, kdo se vody pořád trochu bál, byla Terezka. Plavala zatím jenom v nafukovacím **kruhu** a potápěla se jenom se Sárou, ke které se přichytila tak pevně jako netopýří miminko ke své mamince.

Když se pak všichni společně sušili na sluníčku, Sára si povzddechla. „Všimli jste si, jak roztomile to lechtá, když vám usychají kapičky na kůži?“ Všichni se hlasitě rozesmáli.

Ale to už i Sára pochopila, o co tady jde. Tem lump Péťa ji lechtal na zádech stéblem trávy! Že ho trefí nafukovacím balónem!

Zatímco všichni blbli, Tonda se mlsně rozhlížel po skleníku. Dozrávaly tu jahody, ale někdo už Tonda předběhl a všechny červené sesbíral. Ze záhonků vykukovala zelenina. Tonda si nasbíral pár ředkviček.

Venku na záhoncích to bylo o něco horší. Jahody úplně zelené. A pak samá zelenina, kterou nejedl. Tohle bude asi kedlubna a tohle... „Jéé, pojďte se všichni podívat, je tu veliká housenka! Krásně barevná!“

Všichni se nad tím lezoucím tvorem zvědavě sklonili.

„Nadřo, ty víš, co z ní vyroste?“ zajímalo Terezku.

„Určitě otakárek fenyklový, náš nejhezčí a chráněný motýl.“

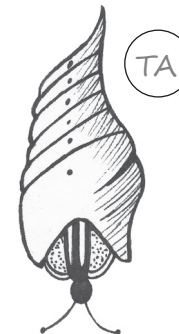
„A jak vypadají housenky ostatních motýlů?“ chtěla vědět Terezka.

„Tak se pojďme podívat někam do kopřiv, tam snad nějaké najdeme.“

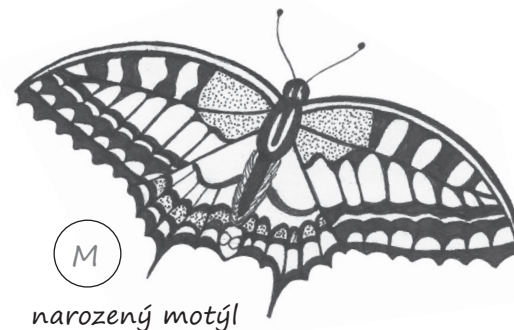
Jak začíná motýlí život? Co vše se musí stát, než začne motýl létat? Seřaď obrázky ve správném pořadí a přečti kódy.

z vajíček se vylíhla housenka

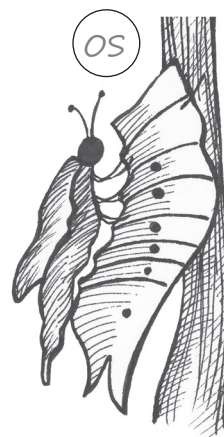
z kukly se líhne motýl

narozený motýl

housenka se zakuklí

motýl si suší křídla

snůška vajíček

**Řešení: mezi motýly je nejvíc zastoupen
druh „babočka paví oko“,
počet písmen v jeho plném jméně je 14.**

Tap vypadal moc smutně.

„Tape, co je ti?“ Sára pohladila psa po hlavě, Naďa mu domlouvala, Tonda ho drbal a Péťa ho lákal na klacek. Jenom Terka věděla, oč tady jde.

„Je uražený,“ vysvětlila. „Vynadala jsem mu, že chtěl chytit motýla.“

„V tom případě si to zasloužil,“ usoudila Sára.

Terezka si k pejskovi přisedla. „Tape, já ti to tedy odpustím. Ale už to nesmíš nikdy udělat, ano? Ten motýlek není žádná hračka a navíc ty jich máš doma přece spoustu!“ domlouvala mu. Pak se k němu přitiskla.

Tap zatím nic neříkal, ale všichni viděli, že to pochopil. Vrtěl ocáskem.

Když mu Terezka vlepila pusku za ucho, Tap se posadil a podal Terezce na usmířenou tlapku. Tak dobře, zase kamarádi.

Naďa se protáhla. „Víte, proč jsou všichni motýli právě tady?“ zeptala se. Zkoušela je jako obvykle.

„Je tu hodně jídla,“ odpověděl správně Tonda. Na louce, kde stáli, rostla spousta lučních květin. Motýlci se přece krmí pylem z květů!

„To je pravda. Ale kolik takových luk s květy dnes najdete?“ mudrovala Naďa. „Dříve byla taková louka u každého lesa, ale dnes vidíte všude jenom samé pole, města a **silnice**.“

Všichni si začali představovat, jak dřív vypadala krajina, na kterou se teď dívají. Stála tu určitě pěkná chaloupka u lesa, před ní louka s motýly.

Prohlédni si krajinu předtím a potom. O kolik staveb přibýlo (i silnice vpředu je jedna stavba), o tolik stran jdi vpřed. O kolik stromů je méně, o tolik se zase vrať.

**Řešení ze str. 102: ježek dostane broučka,
myš jablíčko a na sýru si pošmákne kapr s číslem 16.**

**Řešení ze str. 74: pokud tě sem zaneslo tornádo,
vyřeš úkol na konci strany.**

„To je zase jenom v pohádkách,“ vysvětlila Sára své mladší sestřičce. „Myšička má ráda zeleninu a ovoce, ale sýr jí nechutná.“

Terezka se zamračila. „To víš, protože je táta chytal do pastičky, vid’?“

„To sice chytal, ale žádnou nechytil. Proto jsme si sehnali kočku.“

Terezka se trochu durdila. Nejraději by všechny myšičky zachránila.

„Tak to v přírodě chodí, Teri. Kdyby kočky nežraly myši, byli bychom za chvíli planeta myší, a ne lidí.“ Sára sestřičku objala.

Holčička smířeně přikývla. „Jsem ráda, že jsme planeta lidí,“ řekla.

Tap si teď všiml, že se dívky objímají a na něho přitom zapomněly. Bleskurychle se přihnal a začal na dvojici skákat. Terezka se na něj otočila. „Ty trdlo moje chlupatý, co to zase vyvádíš?“

Tap radostně štěkl. Povedlo se mu Terezku rozveselit, heč! Viděli jste to všichni? Pyšně se po partě rozhlížel.

Péta začínal být nedočkavý na další dobrodružství. „A co teď?“

„Teď si řekneme, kdy a kde se nesmí rozdělovat **oheň**,“ rozhodla Naďa.

Péta zachrastil sirkami, nosil je pořád u sebe. „To se smí všude.“

Naďa ho opravila. „V lese ne. Pod žádným stromem, ani v blízkosti kořenů. Také když je sucho nebo velký vítr, protože oheň by se rychle šířil.“

Jen jeden rozdělal oheň správně. Kdo? Od součtu písmen v jeho jméně odečti písmena ročního období, ve kterém oheň zapálil. Použij nápovědu.

Jestli jsi ale zvědavý, co s ohněm vyvedl Péťa, odečti číslo 9 od součtu písmen z ročního období, ve kterém se to stalo. Použij nápovědu.

JARO
Terezka

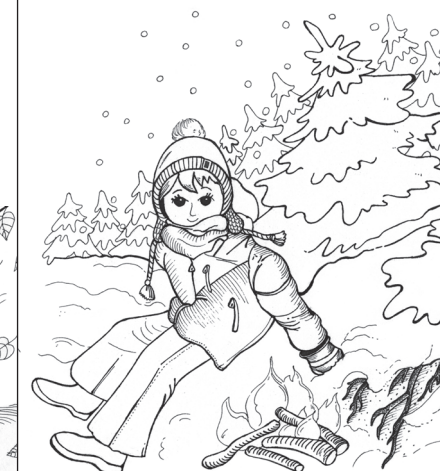
LÉTO
Sára

PODZIM
Péta

ZIMA
Tonda

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kdo zachrání planetu.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.